ADRIANA

.... Sau, cum s'a mângâiat singură, de când a început să gungurească, Nana, este acum o fetiţă de şase anişori, bună, blândă şi cuminte.

„Cu două aripioare prinse, undeva, pe umeri poate fi luată drept îngeraş", şi-a dat cu părerea o bună prietenă a mamei sale.

Dar Nana s'a refugiat, ca şi alţi copii de seama ei, undeva, departe, într'un sat risipit pe dealurile Argeşului. Viaţa i-a plăcut şi acolo, cu toată simplitatea ei. A prins a vorbi în cuvinte noui şi a început să observe ce se petrece în juru-i. S'a mirat mult, când a văzut cum fetiţele de seama ei fac felurite treburi, ajutându-şi părinţii. De pildă, Florica, fata proprietarului, văduv cu mai mulţi copii, pleca în fiecare zi cu caprele la păscut, deşi nu avea mai mult de cinci anişori.

„Vezi ce mică şi, totuşi, ce vrednică este ? îi atrase mama atenţia. Numai tu te joci toată ziua, iar seara cazi de oboseală, fără folos".

A fost prea mult pentru Nana această observaţie, ea care iscodea de mult pe Florica şi ardea de nerăbdare să afle cum îşi petrece fetiţa timpul cu caprele afară din sat.

„Merg şi eu cu caprele, măicuţă, dacă mă laşi", zise Nana, căpătând pe loc o uşoară încredere în sine.

Nu mai putea da înapoi. Incuviinţă.

S'a culcat mai de vreme şi a adormit îndată. S'a sculat cea dintâi, deşteptând toată casa. Căci am uitat să vă spun că Nana are o soră mai mare, ba chiar şi o prietenă, o doamnă, cu care doarme împreună.

Pregătirile merg însă încet : până se găseşte o trăistuţă şi ceva de-ale mâncării, se făcuse târziu, iar Florica plecase de mult cu caprele, când

a fost şi ea gata. Nănuţa plânge acum cu lacrimi adevărate, dar nu acuză pe nimeni. Momentul era prea înduioşetor pentru a nu i se îndeplini dorinţa, mai ales că fusese învinuită că ştie numai să se joace.

Intr'un târziu, buna ei prietenă îi găseşte un însoţitor. Ca prin farmec, lacrimile se usucă, ochii i se luminează, i se atârnă trăistuţa pe umeri, din care porneşte un snop de ceapă verde şi grăbeşte sprintenă după Florica.

Dar timpul trecu repede şi nimeni nu-şi dădu seama câte ore s'au scurs de când o fetiţă coborîse, sglobie, dealul, dornică să fie de folos, şi până când aceeaşi fetiţă îl urca acum, agale, copleşită de o durere pe care încerca zadarnic să şi-o ascundă.

Nu i s'a putut scoate îndată nicio mărturisire. Nu doară că era ambiţioasă sau chiar încăpăţânată ca alţi copii. Nu ! Era mâhnită de cele întâmplate şi nu putea să vorbească.

Se făcuse vinovată de neglijenţă şi fusese ocărîtă cuplit.

Am aflat-o mai târziu chiar din spusele ei, după ce am lăsat-o un timp să se odihnească. Şi-a uşurat sufletul prin spovedanie : caprele lăsate pe seama ei, trecuseră pe straturile de fasole din apropiere. O goană după ele le împinse şi mai departe, în timp ce o femeie de prin partea locului nu mai contenea cu afuriseniile obicinuite la ţară. Florica, sosită şi ea între timp, o acuza mereu.

A fost prea mult ca să nu isbucnească :

„Nu mai mă duc cu caprele în viaţa mea !" şi o porni într'un plâns de uşurare, în timp ce măicuţa o mângâia, luând asupră-şi, în gândul său, toată vina.

Povestită de d-na M. ŞABAN

Pentru unii copii... cam leneşi

Spunem mai întâiu că, aşa cum ne place să credem, astfel de copii nu se găsesc în rândurile cititoarelor şi cititorilor noştri. Totuşi, spun aci povestea cu un copil, căruia inima nu-i dădea brânci la învăţătură, aşa că nu mergea la şcoală cu voie bună.

Staţi, că ştiu şi numele de botez al acestui copil: îi spunea **Laie**. Cât despre numele lui de familie, nu-l mai ţiu minte.

In fiecare dimineaţă, Laie era dus la şcoală de mamă-sa, căci dacă l-ar fi lăsat să meargă singur, „domnul Laie" n'ar fi luat drumul ce ducea la şcoală, ci ar fi apucat-o pe câmp sau pe ceva maidanuri.

Şi aşa, într'o dimineaţă, când mergea la şcoală, Laie zise mamei sale, care îl însoţea: „Uf, mamă! Nimic nu e mai plictisitor şi mai fără folos decât să mergi la şcoală şi să înveţi carte ! Ce-mi trebue mie învăţătură" ?

Pe când spunea astfel de prăpăstii,

iată că din partea cealaltă a drumului veneau doi tineri, care îşi făceau cu degetele nişte semne, ce părură lui Laie foarte ciudate.

„Sunt surdo-muţi, îl lămuri mamăsa. Bieţii oameni n'aud şi nu pot vorbi. Totuşi, şi-au dat silinţa şi au învăţat un alfabet, cu ajutorul căruia pot vorbi şi se pot înţelege între dânşii. Pentru fiecare literă, este un semn ce-l fac cu degetele dela mâini. E mai greu de învăţat decât alfabetul nostru. Totuşi, ei l-au învăţat.

„Nu numai atât. Este sigur că au învăţat şi alfabetul nostru, aşa că ştiu să citească şi să scrie, aşa cum citim şi scriem noi.

„Vezi, prin urmare, cum nişte nenorociţi, care s'au născut surzi şi muţi, s'au chinuit şi au isbutit să înveţe ceea ce ţie îţi este greu să înveţi, deşi ai şi darul vorbei şi darul auzului".

Precum am aflat, această întâmplare l-a lecuit pe Laie al nostru de boala lenei.

MOŞULEŢ